

Verdens
største detektiv

Snus Mus

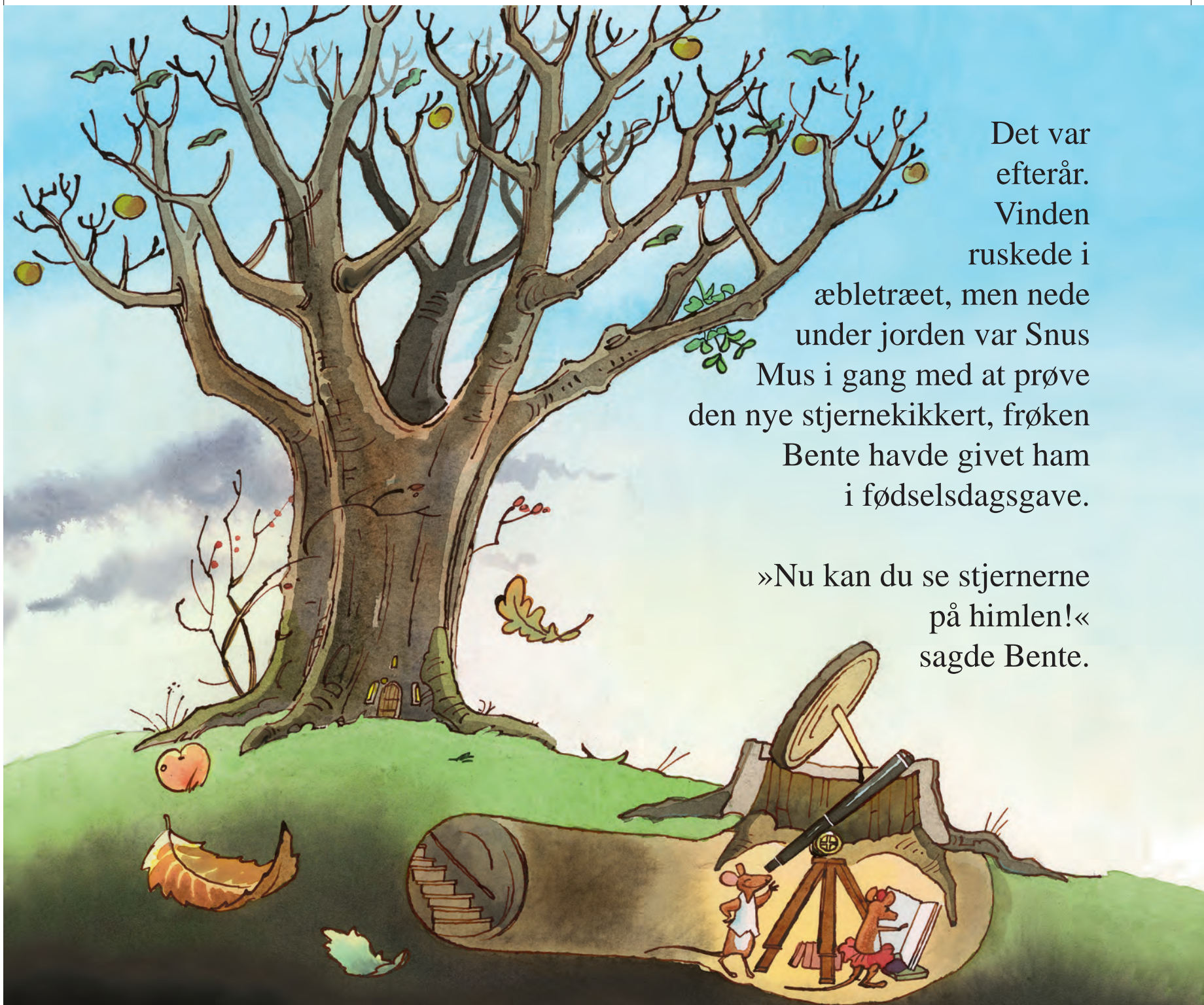
Månetyven

Tekst: FRANK MADSEN
Tegninger: SUSSI BECH

Forlaget BOLDEN

SNUS MUS & Månetyven
Tekst: Frank Madsen
Illustrationer: Sussi Bech
© 2013 Frank Madsen and Sussi Bech, Copenhagen
All rights reserved
Forlaget Bolden
ISBN XXX-XXX-XXX-XXX-X

Det var efterår. Vinden ruskede i æbletræet, men nede under jorden var Snus Mus i gang med at prøve den nye stjerneikkert, frøken Bente havde givet ham i fødselsdagsgave.

»Nu kan du se stjernerne på himlen!« sagde Bente.

Snus var nu mere spændt på, om Månen virkelig var lavet af grøn ost. Men lige meget hvor meget han kiggede i kikkerten, så var der helt sort!

Bente læste i den bog, der lå i æsken sammen med kikkerten. Det syntes Snus var spild af tid.

»Prøv så nu!« sagde hun og fjernede et sort låg, der sad for enden af kikkerten.

I det samme kradsede det ivrigt på Snus Mus' hoveddør.

Snus lukkede op og en lugt af våd pels og visne blade fyldte entreen. Gæsten blev stående udenfor i blæsten. »Kom dog indenfor!« sagde Snus, for han frøs lidt. »Det kan jeg ikke!« sagde gæsten. »Mit navn er Hvalbert! Kom med, jeg har en vigtig sag!«

Inden Snus Mus kunne nå at sige, at han havde alt for travlt til at opklare forbrydelser nu, afbrød Bente ham: »Øjeblik! Hr. Mus er straks klar!«

Snart gik det over stok og sten!
»Er det en stor sag?« spurgte
Bente. Måske fik Snus Mus råd
til at betale hendes løn.
Hvalbert svarede ikke, men
bragte dem til en bakke
udenfor byen.

»Det drejer sig om en, der er forsvundet!«
sagde han og pegede op mod himlen.
Snus Mus kunne ikke se noget. »Netop!«
sagde Hvalbert. »Det er Månen... Den er
forsvundet!«

En månetyv?
I så fald
var det den
største sag,
Snus endnu
havde haft!

Hvalbert fortalte, at han var flyttet ind hos familien nedenfor bakken. I går aftes fik han endelig lov at komme ud efter mørkets frembrud. Nu ville han tude mod Månen, sådan som han havde hørt de store hunde gøre.

Men da han kom ud for at tude, var Månen væk!

»Jeg så Deres navn i avisen, som jeg henter til min herre hver dag, og så besluttede jeg at kontakte Dem!«
»Det var klogt gjort!« sagde Snus. Han vidste godt nok ikke noget om måner, men hvis den virkelig var stjålet, skulle han nok fange tyven.

»Nu har jeg det!« sagde Snus. »Du sagde, at de andre hunde altid tudede, når Månen var på himlen! Det var nok hundenes tuden, der lokkede den frem! Lad os tude sammen!« Hvalbert syntes, det lød som en rigtig god plan!

**DU GAMLE
MÅNE
UHUU
U...**

Men ligegyldigt hvor meget Hvalbert, Snus og Bente tudede, så forblev nattehimlen sort som kul.

Månen var borte!

»Mystisk...
Meget mystisk!«
sagde Snus.

